

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/24/2018
Identifikačné číslo spisu:	7613217915
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7613217915.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. S., bytom v K. H. N., R. 1. Z. č. XX, zastúpeného Ing. Jánom Mišíkom, PhD., bytom 4 Awel Y Mor, Pwllheli LL53 5BP, Gwynedd, Veľká Británia, proti žalovanému Poľovníckemu združeniu Smižany, so sídlom v Smižanoch, Pribinova č. 1, IČO: 31303625, zastúpenému JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo námestie č. 13, o určenie členstva v poľovníckom združení, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10 C 91/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. júna 2017 sp. zn. 9 Co 464/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa v konaní domáhal určenia, že je členom žalovaného. Poukazoval na to, že 10. decembra 2010 mu bolo na členskej schôdzi žalovaného oznámené, že jeho členstvo zaniklo podľa § 12 ods. 4 písm. f/ stanov žalovaného z dôvodu, že v roku 2008 nezaplatil členský príspevok v stanovenej lehote do 15. mája 2008 (ale až 18. mája 2008).

2. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. augusta 2016 č.k. 10 C 91/2013-239 určil, že žalobca je členom Poľovníckeho združenia Smižany; žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením. Vychádzal z toho, že žalobca bol prijatý za člena žalovaného 23. júna 2006 platným rozhodnutím jeho členskej schôdze. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca včas zaplatil členský príspevok za rok 2008, preto nedošlo k zániku jeho členstva v tomto občianskom združení. Zo záznamu z výročnej schôdze žalovaného konanej 28. februára 2009 a tiež 30. januára 2010 vyvodil, že žalobca bol na nich navrhnutý za overovateľa záznamu, bol teda samotným žalovaným vtedy považovaný za jeho člena. Ako člen žalovaného bol k 1. januáru 2009 zapísaný v zozname členov, ktorý vedie žalovaný. Preukázané bolo, že žalovaný ani vtedy nepovažoval za významné, že žalobca neuhradil členský príspevok za rok 2008 do 15. mája 2008 (ale až 18. mája 2008),

nenamietal zánik jeho členstva a podľa všetkého súhlasil s predĺženou lehotou na úhradu tohto členského príspevku žalobcom.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 8. júna 2017 sp. zn. 9 Co 464/2016 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa názoru odvolacieho súdu vykonal súd prvej inštancie dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu, dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP a zo správnych skutkových zistení vyvodil adekvátne právne závery, ktoré aj náležite odôvodnil. Pokiaľ ide o otázku vzniku členstva žalobcu v žalovanom občianskom združení, je aj podľa presvedčenia odvolacieho súdu podstatné, že platnosť uznesenia členskej schôdze žalovaného z 23. júna 2006 o prijatí žalobcu za člena žalovaného, po ktorom žalobca (30. júna 2006) zaplatil členský vklad 10 000,- Sk, nebola napadnutá. Je zrejmé, že žalovaný bol oprávnený stanoviť dátum úhrady členských príspevkov na rok 2008 do 15. mája 2008, zároveň mal ale aj právo rozhodnúť o predĺžení tejto lehoty. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že rovnako následné konanie žalovaného (ustanovenia žalobcu za overovateľa priebehu niekoľkých členských schôdz v nasledujúcich rokoch) potvrdzuje, že ho považoval za člena aj po roku 2008.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie I. a dovolanie II., ktoré podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) bolo potrebné považovať za dovolanie a jeho doplnenie.

4.1. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP tvrdiac, že v skoršom odvolacom konaní rozhodoval senát, ktorému predsedala JUDr. Dana Ferková, v neskoršom konaní ale bola predsedníčkou odvolacieho senátu JUDr. Dana Popovičová; došlo teda k procesnej vade zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia. Podľa jeho názoru je podané dovolanie prípustné tiež podľa § 420 písm. f/ CSP, a to z dôvodu, že v konaní neboli vykonané žalovaným navrhované dôkazy výpoveďou svedkov (C. Q. a P. N. E.), ktoré sa týkali zaplatenia členského príspevku žalobcu v rozhodnom období. K vade tej istej povahy došlo tým, že súd ničím neodôvodnil, prečo nevyhovel návrhu žalovaného na vydanie medzitýmneho rozsudku. Nesprávny bol procesný postup súdu tiež v tom, že nevyvodil žiadne dôsledky z „duplicitného“ zastúpenia žalobcu v konaní jednak P. A. Z., S., jednak A. N. U. E. a nezaoberal sa právnou relevanciou ich podaní. Naostatok k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že súd prvej inštancie vrátil niektoré dôkazy (knihy návštev revíru) ešte pred rozhodnutím o odvolaní, čím odvolaciemu súdu znemožnil „vyhodnotiť“ správnosť napadnutých výrokov, ako aj dôvodnosť podaného odvolania“.

4.2. Podľa názoru žalovaného je jeho dovolanie prípustné tiež v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Nesprávny je názor súdov, podľa ktorého oneskorené zaplatenie členského príspevku (o 3 dni neskôr) nemá za následok zánik členstva žalobcu v žalovanom združení. Žalobca mal podľa stanov zaplatiť členský príspevok do 15. mája 2008. I keby ho zaplatil s minimálnym oneskorením (16. mája 2008), nič by to nemenilo na tom, že došlo k zániku jeho členstva. Napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení v otázke vzniku členstva žalobcu v žalovanom združení a v otázke lehoty, v ktorej sa mohol domáhať na súde určenia, že v roku 2006 nedošlo k vzniku členstva žalobcu. Súdny mali v danom prípade ex offio prihliadnuť na to, že žalobca sa nikdy nestal členom žalovaného a jeho údajné prijatie za člena nemá (nemalo) oporu v stanovách žalovaného. Dodal, že žalobca nemohol nadobudnúť členstvo v žalovanom združení ani „vydržaním“, lebo nebol dobromyseľný a neuplynula vydržacia doba; súdy teda túto otázku posúdili v rozpore s ustálenou judikatúrou. V rozpore s existujúcou judikatúrou tiež riešili otázku premlčania práva žalobcu domôcť sa na súde určenia, že je členom žalovaného. Za dosiaľ dovolacím súdom nevyriešenú označil žalovaný otázku „preklúzie práva nastolenú v prvom rozsudku súdu prvej inštancie z 23. októbra 2014“, v ktorom konštatoval, že žalobca nezachoval lehotu stanovenú zákonom č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov, v ktorej sa mohol domôcť preskúmania rozhodnutia niektorého orgánu združenia na súde.

4.4. Z týchto dôvodov žalovaný žiadal zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a tiež ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

5. Žalobca označil rozsudok odvolacieho súdu za správny. Navrhol dovolanie odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení,

že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, v rámci konania o ktorom nemožno preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)]. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

8. Žalovaný v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

8.1. Najvyšší súd ešte za predchádzajúcej právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 dospel záveru, aktuálnemu aj po tomto dni, podľa ktorého neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu preskúmať, či dovolanie nie je prípustné preto, lebo rozhodoval vylúčený sudca, prípadne súd nesprávne obsadený (R 59/1997).

8.2. Dovolaťel' namietal, že v danom prípade rozhodol súd nesprávne obsadený. Ním tvrdenú zmlatocnosť vyvodzuje z toho, že keď Krajský súd v Košiciach uznesením z 3. decembra 2015 sp. zn. 9 Co 59/2014 odvolaním napadnutý rozsudok zrušil, rozhodoval v senáte, ktorému predsedala JUDr. Dana Ferková, dovolaním napadnutý rozsudok ale v roku 2017 prijal senát „9 Co“ tohto súdu, predsedníčkou ktorého bola JUDr. Dana Popovičová.

8.3. Dovolací súd na základe oznámenia predsedníčky občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Košiciach zo 14. augusta 2018 konštatuje, že predsedníčka senátu JUDr. Dana Ferková je osoba totožná s predsedníčkou senátu JUDr. Danou Popovičovou. K namietanej vade uvedenej v § 420 písm. e/ CSP teda nedošlo.

9. Podľa názoru žalovaného je jeho dovolanie prípustné tiež podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolaťela tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmlatocnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúcej je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolaťel'om namietanej procesnej vade. Mal pri tom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.2. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že v konaní neboli vykonané ním navrhované dôkazy výpoveďou svedkov (C. Q. a P. N. E.), dovolací súd uvádza, že súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi procesných strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie procesných strán. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania

(prípadne) nevykonali všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti. Rovnako nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalovaný naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) medziiným napríklad v uzneseniach sp. zn. II. ÚS 465/2017, I. ÚS 150/2018 nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

9.3. Pokiaľ dovolateľ poukazuje na to, že súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo nevyhovel návrhu na vydanie medzitýmného rozsudku, dovolací súd upriamuje jeho pozornosť na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 188/2013 z 28. januára 2014 (publikované aj ako judikát R 5/2015), v zmysle ktorého sa súd medzitýmnym rozsudkom „vyjadruje k tomu, či žalobca má vôbec na požadované plnenie právo a v akom rozsahu“. V danom prípade sa žalobca podanou žalobou nedomáha plnenia, preto ak súd na tak nenáležitú argumentáciu nereagoval, nemohol svojím postupom založiť vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

9.4. K námietke, že súdy nesprávne nevyvodili žiadne dôsledky z „duplicitného“ zastúpenia žalobcu v konaní jednak P. A. Z., S., jednak A. N. U. E. a nezaoberali sa právnou relevanciou ich podaní, dovolací súd uvádza, že táto námietka nemá žiadny súvis s tvrdením žalovaného, že mu tým bola znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení.

9.5. Podľa názoru žalovaného došlo k vade konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP tiež tým, že súd prvej inštancie vrátil niektoré dôkazy (knihy návštev revíru) predčasne, ešte pred rozhodnutím o odvolaní, čím odvolaciemu súdu znemožnil „vyhodnotiť“ správnosť napadnutých výrokov, ako aj dôvodnosť podaného odvolania“. Podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) tu ide o námietku, že odvolací súd rozhodol bez zistenia rozhodujúcich skutkových okolností; dovolací súd preto poukazuje na svoje závery uvedené vyššie v bode 9.2. Pokiaľ tým ale žalovaný naznačuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch, dovolací súd uvádza, že v zmysle judikátu R 24/2017 nesprávne právne posúdenie veci nie je vadou zmätočnosti.

9.6. Na podklade uvedeného dovolací súd uzatvára, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 420 písm. f/ CSP.

10. Dovolateľ zastáva názor, že jeho dovolanie je prípustné tiež podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

10.1. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; určujúcim je až záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe skutočne došlo. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia žalovaného o prípustnosti jeho dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

10.2. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Dovolateľ musí uviesť, v čom spočíva nesprávnosť jej riešenia a ako mala byť správne riešená. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov

dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 30/2018). V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018, 8 Cdo 50/2017).

10.3. Treba dodať, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 235/2016, 5 Cdo 87/2017, 7 Cdo 7/2018, 8 Cdo 159/2017). Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ (1 Cdo 3/2017, 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum (1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 28/2017, 3 Cdo 223/2017, 8 Cdo 136/2017) priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. K tomu pozri aj Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382.

10.4. V danom prípade dovolateľ uviedol rad nesprávností, ktorých sa - podľa jeho názoru - dopustil odvolací súd, nevymedzil však jasným a určitým spôsobom právnu otázku, o relevancii ktorej v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je presvedčený. V dovolaní tiež neuviedol ani jedno z rozhodnutí dovolacieho súdu naplňajúcich - podľa jeho názoru - pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, od ktorých by sa odvolací súd odklonil.

10.5. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné.

11. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tiež z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolací súd poznamenáva, že toto ustanovenie dopadá na procesnú situáciu, v ktorej niektorá právna otázka nebola ešte predmetom posudzovania senátni dovolacieho súdu, a preto ani nedošlo k vytvoreniu (ustáleniu) rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11.1. Aj v prípade dovolania, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP platí, že jeho prípustnosť nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte nebola dovolacím súdom riešená. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia žalovaného o prípustnosti jeho dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

11.2. Rovnako sa pre relevantnosť určitej právnej otázky v zmysle uvedeného ustanovenia vyžaduje, aby mala zreteľné charakteristické znaky. Z toho, čo už dovolací súd v bode 10.2. uviedol vo vzťahu k právnej otázke relevantnej podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (t. j. že musí ísť o právnu otázku hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorá je v dovolaní vymedzená spôsobom jasným a dostatočne určitým) a čo sa primerane vzťahuje aj na právnu otázku relevantnú podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd - pre účely tohto dovolacieho konania - osobitne zdôrazňuje, že musí ísť o otázku, na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie.

11.3. V danom prípade žalovaný v dovolaní uviedol, že dosiaľ dovolacím súdom neriešenou je otázka preklúzie práva domôcť sa preskúmania rozhodnutia niektorého orgánu združenia na súde. Sám však poukázal na to, že bola nastolená (iba) v prvom rozsudku súdu prvej inštancie z 23. októbra 2014 a v neskorších rozhodnutiach súdov oboch inštancií nebola spomenutá. Už z tejto dovolacej argumentácie,

ktorú potvrdzuje aj obsah spisu, je zrejmé, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nespočívalo na vyriešení predmetnej otázky.

11.4. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva ani z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalovaného nedôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP a v zmysle ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP je neprípustné. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ CSP; rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a 2 : 1 vo výroku o trovách dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.